

יום	מד"ה
ראשון	תשעה באב
שני	וכתיב בשלמה המלך
שלישי	והנה כל העולם כולו
רביעי	וזהו עיקר שידע האדם
חמישי	והנה כתיב רפאות תהיה עד ד"ה והנה קלקול

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

השבוע בקו

כל חודש השנה

שיעורי בין המצרים

מפי חשבי המספרים שליט"א
בהיכל המרכזי שלוחה 1
וכן בשלוחה 30

גליון שבועי ליליד אור הגשמה ע"פ משנת הבעש"ט חק' התלמודי

פרשת דברים חזון תשפ"ה / גליון שס"ז

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רוח אפנו

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

דיבורי חסידות

בפנימיות לבנו אנו דבוקים בהשי"ת בכל מצב, ואנו צריכים רק לעורר

במדרש איכה (ה, כא) השיבונו ה' אליך ונשובה, אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה, רבונו של עולם שלך הוא - השיבונו, אמר להם שלכם הוא - ואשובה אליכם, נאום ה'. ויש לבאר מהו הויכוח בין כנסת ישראל והשי"ת.

הנה מצונו דבשעה שגלו ישראל בקשו לפרוק עול שחשבו ואמרו שעוב איתם ה', אמר להם הנביא (יוחאל כ, ג) 'העולה על רוחכם היא לא תהיה, חי אני נאום ה', אם לא ביד חזקה ובחמה שפוכה אמלך אליכם, ולכאורה הא"ך שייך מלוכה בכפיה, הרי אם הוא בכפיה הוא ממשלה, כי מלוכה הוא מרצון.

ומבאר המהר"ל (נצח ישראל פ"א, תפארת ישראל פ"ו) שהשי"ת בחר בנו שנהיה לו לעם, ורצונו ובחירתו הוא נצחי לעולם, כי אני ה' לא שנית (מלאכי ג, ו), והטבע הקב"ה בנו שהדבקות בינינו לבינו ית' כביכול יהא תמידי לעולם. וזהו פירוש מלוכה בכפיה שהקשר והחיבור שלנו עם השי"ת אי אפשר שיתנתק ולעולם אנחנו מחוברים ורוצים את השי"ת.

ובזה מפרש הכותב (ישעיה מט, טו) ותאמר ציון עובדי ה' וגו' גם אלה תשכחנה, ואנכי לא אשכחך, כי אנכי ה' אלוךך שהוא האלקות שבקרבנו זה אי אפשר שיתפרד לעולם מישראל.

הרי לנו שיש בנו נקודה בפנימיות הלב, שאנו מאמינים בהשי"ת ודבוקים בו יתברך, ואין תלוי כלל בבחירתנו ואין שום גלות ומצב שיכול לנתק אותנו מהשי"ת, ומכאן זה מוכן ומזומן כל יהודי בכל מצב שהוא למסור נפשו לה' כשכא לידו נסיון לכפור בה' רח"ל, אפילו במצב הגרוע ביותר ח"ו. ואם כן אין שום מקום לרפיון ויאוש.

ועבודתנו הוא לעורר בקורבנו הדבקות הזאת בזה שנאמין שאנחנו מחוברים בכל עת ומצב, וגם על ידי שנקבע בליבנו האמונה, ונתבונן בכל נפלאות ה' והחסידים, ושהכל הוא השי"ת שאין עוד מלבדו, עד שנגיש כי הוא חיך.

זהו ענין הויכוח בין ישראל להשי"ת, כלל ישראל מבקשים בגלות המר השיבונו ה', שהרי נמצאים אנחנו בשפלות, אין לנו לא תורה ולא מצוות כראוי, ואין בכוחנו לשוב אליו ית'. אבל משיב השי"ת 'שובה אלי', אתה יכול לשוב אלי בכל מצב שהוא, מפני שיש בך הקשר, ואינך צריך אלא לעורר אותו בקרבך.

זהו הרמז ה' אלוךך דיבר אלינו בחורב' וגו' (א, ו), שאמר משה לבני ישראל לפני כניסתם לארץ הקדושה אשר עיני ה' אלוךך בה, והוצרכו להילחם לכבוש שבעה עממין המכוונים נגד ו' קליפות, ועלולים ח"ו ליפול לקטנות אם יצליחו, והזרים על האמונה ה' אלוךך דיבר אלינו בחורב', לרמז שבכח זה ויכול להחזיק מעמד, על ידי שיוכר את האמונה החקיקה בפנימיות לבם, שאי אפשר להתנתק לעולם.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ד, הדעה והדיבור קס"ח

הרה"ח ר' אהרן ברי"ד אייזנבאך שליט"א
לרגל הולדת בנו למזל טוב
במסגרת מופעי חן חסידים וי"ח מוסד מנחם מנדל בתי חסידות

להרים את השבוע

בכל שבת אנו מעלים את כל מה שעשינו במהלך השבוע, ואם היה מדובר בשבוע חלש ביותר - זה רק עושה את השבת גבוהה יותר!

הדברים הנמוכים הוא גבוה יותר מהדברים העליונים, ולכן כשמתעלים הדברים הנמוכים, אזי עלייתם גדולה הרבה יותר. לכן דווקא שבתות בין המצרים, שמביאות עליה לדברים הנמוכים, גבוהות הרבה יותר.

להעלות

מה זה 'עליה' מה הכוונה 'עליות עולמות'?

בשבת קודש, אור השי"ת מתגלה בעולם. זאת אומרת שהעולם הפשוט של כל השבוע, מתעלה ומתרומם ומאיר בו אור השי"ת. מה שקורה, זה שכל מה שעשינו במהלך השבוע, ולא היה מאיר כל כך, כי העולם היה מדי מגושם וחשוך, עכשיו הוא פתאום מאיר ומגלה אלקותו יתברך, כי עכשיו העולם מאיר. זאת אומרת שאותו הדבר עצמו שעשית ביום ראשון והוא לא היה מדי גבוה - הופך להיות גבוה מעל גבוה בשבת קודש, ועכשיו הוא משיע עלך דבקות והתגלות אלקות בצורה שלא פיללת.

זה יכול להיות המעשה הכי פשוט שעשית, בלי טיפת פנימיות, בלי שום אור - אבל כשמגיעה שבת קודש, פתאום מתגלה האור העצום המסתתר במעשה הזה, והוא כולו מתמלא פנימיות ודבקות בהשי"ת. החושך שהיה ביום ראשון כבר לא נמצא כאן, ועכשיו המעשה הפשוט הזה מאיר באור של דבקות. זה נקרא 'עליה'.

המושג 'עליה' מצוי הרבה מאוד בעולם הפנימיות. הצדיק 'מעלה' את כל התפילות החלשות, השבתות 'מעלות' את כל ימי השבוע, וכן הלאה והלאה. ולפעמים התמיהה רבתי: איך פתאום 'מעלים' תפילה חלושה? הלא היא היתה נמוכה! אך התשובה היא שאכן כן, הפעולה הנמוכה הזאת, כשהיא מגיעה ליום השבת, או לצדיק, או לכל זמן של אור, הופכת להיות מאירה ומקודשת. כי אז מתברר ומתגלה עומקים חדשים שהיו טמונים בפעולה זו, מתגלה המציאות הפנימית של הפעולה, שאתמול לא היתה גלויה, אבל היום כן.

מה שנוגע לענייננו, הוא לא רק לשבת קודש זו, אלא לכל שבת ושבת. היסוד הנורא הוא, שבשבת אפשר לשנות ולרומם את כל מה שעשינו במהלך השבוע, ולהכניס בהם אור חדש. גם אם מדובר בתפילות חלושות ומצוות פשוטות, זה יכול להפוך בשבת לאורות נשגבים ומאירים אשר ישיעו עלינו המשכה אלקית נפלאה. זהו עוצם קדושת שבת קודש.

"המלמד של כתה ו' הוא המלמד הכי טוב בכל החיידר", סיים היועץ החינוכי את הסיור השנתי בכל קומות התלמוד תורה.

המנהל קפץ מהשתוממות. "איך ידעת? איך הצלחת לאבחן את זה בתוך כמה דקות? רוח הקודש?".

היועץ החינוכי חיך. "ממש לא רוח הקודש. אני מכיר את הכתה הזאת מהסיור של השנה שעברה. היא היתה כתה קשה מאוד, עם תלמידים חלשים מאוד. היו שם תיקים כבדים מאוד, שאני והמלמד הקודם ניסינו לעבוד עליהם, אך ללא הרבה הצלחה. נכנסתי עכשיו לכתה שלו, וראיתי שכל התלמידים החלשים פורחים ומצליחים באופן שלא מתאים עם הדרגה הקודמת שלהם. מלמד שהצליח על התלמידים האלה, צריך להיות מלמד טוב במיוחד..."

גבוהים עד למאד

הצדיקים הקדושים מגלים ששבתות בין המצרים גבוהות עד למאד, והרבה הבחנות נאמרו בכך. ה'מאור ושמש' מאיר לנו בחינה חדשה: **"מה שאומרים הקדושי עליונים, ששבתות שבין המצרים גבוהים עד למאד, נראה לי מפני שששת ימי החול שבין המצרים הם נמוכים מאד והם בקטנות עד למאד. וידוע שבשבת קודש הוא עליות עולמות ויש עליה לכל ששת ימי החול, ממילא יובן ששבתות שבין המצרים הם גבוהים עד למאד, לפי שיש עליה לכל הדברים שהיה בקטנות עד למאד ונתעלו עד למעלה למעלה. מה שאין כן בשבתות של כל ימי השנה שאין ששת ימי החול קטנים ונמוכים למאד, ממילא אין עליה גדולה כשבתות שבין המצרים, שנתעלו כל הדברים שהיו מטה מטה בעמקי התהום למעלה בקדושה".**

דווקא השבתות של בין המצרים, מגלות את עוצמת קדושת השבת. כי לקחת דברים פשוטים ו'להעלות' אותם, עדיין זה לא מגלה את עוצם הקדושה שיש כאן. אבל כשבאה שבת של בין המצרים, שלוקחת את הימים הכי נמוכים וחשוכים, ו'מעלה' אותם לאור גדול - הרי מתגלה כאן את עוצם האור של קדושת השבת, שיכולה לקחת חושך גדול ולהעלות אותו לאור. לכן דווקא השבתות הללו גבוהות מאוד, שבהן מתגלה עוצם האור של קדושת השבת עד אין קץ.

(ונראה שהמאור ושמש' מרמז כאן לענין עמוק יותר המבואר בספה"ק, ששורשם של

בית המקדש שבקרבי יהודי? איך מתבטא החורבן בנפשו של כל ומה התועלת של הצער והבכי?

השכינה שהאדם מצטער וכואב לו על המצב הזה מעוררת רחמי שמים עצומים ומקרבת את גאולת נפשינו ואת גאולת השכינה. וחזק מזה, התועלת של הבכיה והצער היא שהיא מקשרת את האדם אל המדרגה הזאת. על אף שאנו באמת רחוקים מאוד מכל המדרגות הללו, אך אם אנו על כל פנים מתאוננים ומצטערים על זה, זה עצמו גורם שיהיה לנו עכ"פ איזה קשר ושייכות לזה.

אברהם יצחק: אז בעצם לפי מה שהבנתי, עיקר הבכיה שלנו היא על זה שאנחנו לא מחוברים אל הקדושה כמו שצריך, ושאין לנו את האפשרות והכוונות להכניס את הקדושה בתוכינו. אבל אני לא מבין איפה מדברים מה? איפה אני מוצא בקינות שמדברים על זה? הרי בקינות מדברים על הבית המקדש עצמו ועל עוד כל מיני צרות שעברו על כלל ישראל, ובכלל לא ממה שהמשפיע מדבר...

משפיע: זה בדיוק מה שאנחנו צריכים לקלוט. שכאשר מדברים על הבית המקדש' שהיה בפועל ממש בירושלים עיר הקודש, ששם היה מקום השראת השכינה בכלליות, הכוונה היא בחדא מחתא גם על הבית המקדש הפרטי שלנו, ועל העדר הקדושה שחסר מאתנו, כי זה עניין אחד ממש, שהרי זה המטרה של בית המקדש. וכך גם כאשר מדברים על שאר הצרות כגון הריגת הצדיקים בעת החורבן, שהכוונה גם כן על חסרון כח ה'צדיק' שנחסר מאתנו, כי בתוך כל אחד ואחד צריך להיות כח הקדושה והצדיק הפרטי שבכל אחד. בקיצור, כל דיבור על חורבן וצרות מכוון כנגד שניהם כאחד, הן על החורבן הכללי והן על החורבן הפרטי.

אברהם יצחק: אז למעשה על מה אני צריך לחשוב? על החורבן הכללי או הפרטי? כי אני מרגיש שקשה לי לחשוב על שניהם ביחד, זה סתם יבלבל אותי...

משפיע: קשה לך לחשוב על שניהם כי אתה חושב שהם שני דברים נפרדים שלא קשורים אחד לשני, אבל האמת היא שזה תלוי אחד בשני, כי החורבן הכללי נמשך מזה שהיה חסרה הקדושה בתוכינו ממש, וגם להיפך, כל זמן שאין השראת השכינה בפועל ממש בבית המקדש, אנו לא מצליחים להמשיך השראת הקדושה בתוכינו, ולכן בעצם שני הדברים אחד הם. אז ממה להתחיל? ממה שמרגיש אותך יותר! יכול להיות שיתפוס אותך יותר העניין של החורבן הכללי, ואז תתעורר מזה לקונן על החורבן הפרטי, ויכול להיות שפתאום יבוא לך התעוררות בכיוון ההפוך, שתתחיל להצטער ולבכות על החורבן הפרטי כאשר תתבונן איך כל האברים והכוונות שלך שוממים וריקים מלמשם לתפקיד האמיתי שלהם, ומתוך כך תתעורר לבכות ולהתאבל על החורבן הכללי שנמשך מזה.

אברהם יצחק: אנחנו מדברים כל הזמן על 'לכות' ו'לקונן', קל מאוד לדבר, אבל למעשה כאשר מגיע תשעה באב, צמים, חלושים ועייפים, ואין בכלל כל לחשוב, ומי מדבר על בכיות... הלוואי שאצליח לבכות, אבל אני מרגיש שלא אצליח לבכות כמו שצריך...

משפיע: אני רוצה להסביר לך נקודה נחוצה מאוד. כאשר מדברים על לבכות ולקונן, אין הכוונה דווקא על הרגש והצורה המעשית של בכי ודמעות, מדברים על התעוררות הלב. כי עיקר מה שהקב"ה מצפה מאתנו היא שנעורר את הרצון שלנו אל האמת הזאת, ושנסננה כפי יכולתנו לחשוב רק על זה, ולהצטער ולהתאונן כמה שאנו יכולים, על העדר הקדושה והשראת השכינה.

בוודאי אם מצליחים להגיע לבכי ממש, בוודאי טוב וחשוב, אבל אסור לשכוח שהעיקר הוא הלב. הרצון החזק והתשוקה להשלמת והחזרת כח הקדושה לכלל ישראל. זוהי נקודת האבילות והבכיה, ורצון ותקוה חזקה לשוב להתקשר

עם השי"ת. ולזה מגיעים כאשר יושבים וחושבים על זה, ומתבוננים כל אחד כאשר שכלו ומוחו משיג בגודל שמחת השכינה כאשר היתה שורה בתוך כלל ישראל, וגודל הצער הנורא כאשר כל זה חסר, שזה מעורר את הלב להצטער ולהתאונן על זה.

וכאשר זוכים להצטער בצערה של השכינה, זוכים ורואים בשמחתה. וכפי שפירש צדיקים שהכוונה היא שזה בלשון הווה, דהיינו שזוכים לזה עכשיו ממש, כיון שהצער והבכיה מקשרים אותנו אל השראת השכינה גם עתה. ובוודאי שבכך זה ממששים ומקריבים את הגאולה השלימה, שנזכה לה בקרוב ממש.

אברהם יצחק: אמן ואמן. הלוואי שנזכה כבר לשמוח יחד בשמחת הגאולה.

ההיכל: שם מונח המנורה השלחן ומזבח הקטורת. שהחלק הזה באדם צריך להיות משכן להתגלות האהבה היראה והדבקות בהם, כמו 'אור המנורה', וכן להמשכת הקדושה שנשפעה לעולם על ידי השלחן, וקישור כל הבריאה להשי"ת על ידי הקטורת.

ואח"כ יש את החלק התחתון שבאדם שבו איברי העיכול והאיברים שסביבו, שזה מכוון כנגד **מזבח החיצון** שבו הקריב את הקרבנות, והכירור וכו' שבו נטהו הנכנסים לבית המקדש. כי החלק הזה באדם צריך להיות משכן לעבודה מעשית וקידוש המעשים הגשמיים, שזה נעשה בכל פעם כשהאדם אוכל כמו שצריך הוא ממש מקריב קרבנות, כי הוא לוקח מאכלים גשמיים ומקריב אותם על הקדושה. זה הסתכלות קצרה על כלליות קומת האדם. שהיא בעצם החלוקה של הבית [חלק המחשבה] חגית [חלק ההרגשה] נה"י [חלק המעשה] שבאדם, שבו כלול כל הבית המקדש.

אברהם יצחק: או אה! אני שומע חידושים נפלאים. אני מרגיש כמו שלמדתי עכשיו קצת קבלה...

משפיע: אתה צודק שזה אולי מושגים של פנימיות התורה, אבל צריך שנבין שזה האמת האמיתית. זה המציאות המהותית של יהודי, שהעבודה שלנו היא להרגיש את זה, ולהתחבר למציאות האמיתית הזאת, שאנחנו בעצם בית המקדש, וכל מחשבה והרהור שלנו צריכה להיות מתאימה לקדושת בית המקדש. שנגריש בכל דיבור וכל מעשה שלנו, שזה ממש כהקדשת קרבנות והמשכת קדושת השכינה. כך צריכה להיות צורת החיים שלנו!

אברהם יצחק: נו, בודאי שצריכים... הלוואי שזוכה... למעשה הרי ברור מאוד שאנחנו מאוד מאוד רחוקים מזה... וכי אנחנו יכולים לשלוט בכל מחשבה ובכל הרגשה? בקושי אנו מצליחים להיזהר שלא יכנסו מחשבות אסורות וכדומה. מי יכול בכלל לחשוב על מדריות כאלו? ובכלל, המשפיע הרי מבין לבד שאנחנו בכלל לא מבינים מה זה בכלל 'השראת השכינה' ואין לנו אפילו מושג בהרגשת הדבקות של השראת השכינה...

משפיע: אז ממש מה שרציתי להגיד, כי זה בדיוק מה שנקרא 'חורבן הבית'! ממש על זה אנו מקוננים 'שעולים הלכו בו'. על המצב הזה שיש לנו איברים קדושים כאלו המיועדים לשמש להיכל המלך ולהמשכת השראת הקדושה על כל העולם, ולמעשה הם בכלל לא מנוצלים למטרה האמיתית שלהם. ועד כדי כך שאנחנו אפילו לא קולטים למה הם מיועדים, זה ממש החורבן שאנו בוכים עליו.

ומי כבר מדבר כאשר האיברים האלו משמשים לדברי שטות והבל ויותר גרוע מזה, שזה ממש 'באו גוים בנחלתך' 'טמאו את היכל קדשך' שאין גרוע מזה, רח"ל על זה אנחנו צריכים לבכות ולהתאבל.

חיבור של בכיה

אברהם יצחק: אז מה אנחנו יכולים לעשות? אפשר בכלל לשנות את המצב?

משפיע: קודם כל לבכות ולקונן על כך! כאשר רואים מצב נורא ואיום כזה, צריכים קודם כל לעורר את הלב ולהצטער ולבכות על זה!

אברהם יצחק: ומה נרואים אם נבכה על זה? מה זה יועיל?

משפיע: קודם כל, זה מקרב את הגאולה. הבכיה והבקשה על גלות

משפיע: א גוט יאר אברהם יצחק, נו, בינתיים מותר עדיין לשאול בשלום חבירי... הרי עוד מעט כבר תשעה באב...

אברהם יצחק: צריכים באמת להכנס קצת למצב של תשעה באב. הלוואי שנצליח קצת להתעורר בעניין חורבן הבית.

משפיע: אני חושב שנדרש אולי על קדושת נשמת היהודי, ועל כל מה שכלול בכל קומת האיש הישראלי.

אברהם יצחק: מאד מעניין לשמוע על זה, אבל מה זה קשור עכשיו?

משפיע: בדיוק את הנקודה הזאת רציתי להסביר. אני רוצה להסביר ולדבר על זה שעיקר חורבן הבית וגלות השכינה מתבטאת בחסור השראת השכינה והשראת הקדושה שצריכה להיות בתוכינו ממש. דהיינו שכל יהודי צריך להיות ממש בית המקדש ומקום להשראת השכינה, כי זה הצורה האמיתית של היהודי, שהשכינה שורה בכל אבר שגופו ובכל מדה ותכונה וכח שלו, וכמה שאנו עדיין לא זוכים לזה זה עצמו 'חורבן הבית'.

מדרגה של צדיקים?

אברהם יצחק: או אה, זה דבר ששייך בכלל? זה נראה לי מדרגה גדולה... אני חושב שעל צדיקים גדולים אפשר להגיד דברים כאלו...

משפיע: זה בדיוק העניין של 'חורבן הבית' שאני רוצה לדבר. על זה שדבר שהיה צריך להיות שייך לכל יהודי, שייך היום רק לצדיקים גדולים. זה עצמו החורבן.

אברהם יצחק: אני שומע. אבל העניין הזה נראה לי עדיין מדי מופשט, אדרבה בא נשמע, והבה באמת ננסה להבין, מה היא הצורה האמיתית שהשי"ת רצה, שיהיה צריך להראות?

משפיע: אפשר לומר זאת כך, הכוונה העליונה של השראת השכינה בתחתונים, היא שהשכינה תשרה בתוך **האדם ממש**, בתוך כל יהודי. וכמאמר חז"ל הידוע על הפסוק 'ושכנתי בתוכם', שלא נאמר 'ושכנתי בתוכי' אלא 'בתוכם', דהיינו, **בתוך כל אחד ואחד**. זאת אומרת, אפילו שהקב"ה צוה לבנות 'משכן' ו'בית המקדש', ששם הוא לכאורה המקום המוכן להשראת השכינה, צריך לדעת שעיקר הכוונה היא שתשרה השכינה בתוך כל אחד ואחד מישראל, ומקום המקדש והמשכן, הם רק האמצעי להביא לתכלית הזו.

אברהם יצחק: זה מאמר חז"ל ידוע, אך אני יודע למה עדיין המושג הזה 'שהשכינה תשרה בתוך האדם' נשמע לי כעניין מופשט.

משפיע: אני חושב שהבעיה היא פשוט כי חסר בזה קצת ציור והמחשה על העניין הזה, שכל עוד שהאדם לא קלט שכל הגוף שלו בעצם בנוי ומותאם ממש כצורת בית המקדש, זה נראה לו כמו שהעניין של השראת השכינה בתוכנו זה רק כאיה עניין מסוים ואיזה מעלה מסוימת, והוא לא קולט שמדובר ממש ממש בחורבן הבית כפשוטו.

אברהם יצחק: מה הפירוש? האדם בנוי ומותאם כצורת בית המקדש?

משפיע: בוודאי! זה דבר המוזכר בכל הספה"ק, ויש בכך הבחנות שונות ועניינים עמוקים בדברי חז"ל, אם תרצה תוכל לעיין בשל"ה הקדוש שמדבר מזה הרבה, בפרשיות המשכן תרומה תצוה, ומרחיב שם ומבאר איך שכל אבר מהאדם רומז לאיזה חלק מהמשכן, וכן איך שמעשי האדם הם ממש עבודת הקרבנות ובית המקדש. כמו כן תוכל לראות על זה בספר הקדוש 'תיקוני זוהר' בהקדמה בדף י"ג ע"ב, שבפירוש 'מתוק מדבש' אף עשה שם סיכום וטבלה מכמה

דפים של התיקונים המבארים את כל אבר וכל חלק בקומת האדם כנגד איזה חלק הוא במשכן.

אבל אם נרצה לומר זאת בצורה קצרה ופשוטה ועל קצה המזלג, אפשר לומר כך: כשתבונן בקומת האדם, נראה שיש שלשה חלקים:

החלק העליון, זה **הראש עם המוח והחושים** הרוחניים אשר בו. זה המקום באדם שכולו רוחני אשר מכוון כנגד **קודש הקדשים** ששם מונח הארון הכפורת והכרובים. זה הכוחות הרוחניים של האדם, צריכים להיות משכן לתורה הקדושה ומחשבות של קדושה ואמונה, ממש כמו הלוחות המונחים בארון, וכמו הקדושה והייחוד הגדול שנתגלה בכרובים שבקודש הקדשים.

אח"כ יש את החלק האמצעי באדם הוא **הלב והאיברים** שסביבו, שזה מכוון כנגד

איכה ישיבה בדד

מה הם הדברים המשפיעים שמחה לאדם, ואשר בחסרונם יתאבל? מה הוא עיקר גדר האבילות? ואיך על ידי קדושת השבת אפשר לשמוח גם בתוך חורבן?

וכלשון ברכת ההפטרה 'רחם על ציון כי היא בית חינו', כי ירושלים הבנויה היא העיר שחברה לה יחידו, כאשר שם עלו שבטים ונקבצו יחידו, ומשם היה תחושת שייכות אמיתי בין כל בני ישראל, עד שהיינו מוקפים במשפחה יקרה ביותר משפחת כלל ישראל, וכל נפש מישראל הרגיש שייכות, ומשם שאבה נפשינו חיות ושמחה מה שאין לשער ואין לתאר.

ובפנימיות הנה הכח הזה שבו תלוי כל עיקר חיות האדם, הוא סוד מידת היסוד, שהיא מידת החיבור וההתקשרות. והיא מידתו של יוסף הצדיק, וכרמזו בפסוק 'עוד יוסף חי' שעי' מידת 'יוסף' באה חיות הנפש. (והוא מסודות הבריאה שבנויה כולה על ייחודי שמוותו ית', שעיקר אור העליון שורה על יחודי השמות הקדושים, וזה סוד החיות שנשפע דווקא מתוך התייחדות וחיבור, כיון שכל התייחדות שהיא פועלת למעלה ייחוד השמות הקדושים, שזה מביא לתוספת גילוי של אור חיות, שזה מתבטא אצלנו למטה בהרגשה של תוספת שמחה וחיות). וזה מתבטא גם בשם 'יוסף' שהוא מלשון 'הוספה', שניתוסף חיות בכל זמן, שזה אכן הסימן וההגדרה של 'דבר חי', כשהוא נובע ומוסיף כל הזמן.

וכיון שהחיות תלוי בחיבור וייחוד בין שנים, לכן מצינו שבשבת של יוסף כלול משני שבטים מנשה ואפרים, כיון שהכח של יוסף זה כח החיבור וההתייחדות שהוא דווקא בשניים, שהייחוד מביא חיות. (וזה גם הטעם שביום הששי שהוא סוד מידת היסוד, בו ירד לחם משנה).

ג

חיות מעצמות הנפש

ואחרי שהארכנו אם כן עד כאן בהבנת עניין השמחה וחיות הנפש, איך שזה תלוי בכח החיבור והתייחדות, אשר בדידותה של הנפש זוהי מיתתה חיו'. יש לנו לדעת שיש ג"כ ענין של ייחוד מיניה וביה, שהנפש יש לה צוואת וחיבור מעצמותה, כי הנשמה גבוהה מאוד וגם שבעיקרה צריכה לקבל חיותה דווקא בכח התחברות והתייחדות ממה שחוצה לה, מ"מ פנימיות פנימיותה יכולה לקבל חיותה מעצמותה וכמו כלפי השי"ת שנאמר 'ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלקים עמדי', ובוה"ק איתא ששם אלקים כאן הוא קודש, והפסוק בא לומר שהשי"ת אין צריך לחיות וזולתו וגם לו מהשמות הקדושים, כי כביכול חיו מעצמותו, וכן פנימיות הנשמה הוא מרכבה לדרגות הגבוהות ביותר. (ומדרגה זו מכונה יסוד דאבא, שבכוחה אנו רבקים בבחינת היחוד מיניה וביה).

וזהו ענין שמחת שבת הנוהג גם בתשעה באב עצמו, כי בשבת מתגלה אור החכמה העליונה, עד שכל יהודי יוכל לזכות לדרגת שמחה עמוקה זו לשמוח מיניה וביה, ובלי שכל חורבן יוכל להפריע, וכמו שהיה שר אותו חסיד 'ישמוח במלכותך, נישט מיט קיין קינדער און נישט מיט קיין רינדער, נאר במלכותך'. ולכן אין בנין ביהמ"ק דוחה שבת, כי בשבת השמחה אינו מצד בנין בית המקדש בפועל, אלא מצד עצם האמונה הפועמת בלב האדם.

אך כאן יש לדעת, שלמרות שלא כל אדם זוכה לקנות את המדרגה הזו של 'יסוד דאבא' בשלימות, לחיות בחיי היום יום בהשתוות זהו שיוכל להיות בבדידות ובעניות וכו' וזה לא יגיע לו בשמחתו... וראיתי בני עליה והם מועטים, שמעטים הם אלו שזוכים לכך, אך בכל זאת כל ייחודי צריך שתהיה לו נגיעה והארה מהמדרגה הזו.

כי גם השמחה הנשפעת ממה שהאדם מוקף במשפחתו ורוכשו, הנה הם לא ישיפיעו על האדם שיש לו רוע לב חיו', וצריך ג"כ נקודה של 'שמח בחלקי' - שמחה של אמונה בהשי"ת, ורק בזה יוכל השמחה בקרבו, ולזה השבת 'רוא דמדינותא' משפיעה על ימות השבוע, ורק בכח שמחת השבת יושפע לאדם כל טוב. וגם בנין ביהמ"ק שבונים דווקא בימי המעשה, נשפע מכח אור קדושת השבת שבו אנו קונים עצם הקדושה בנפשינו מיניה וביה. יכנו השי"ת בב"א.

מעבוד מתוך שיעורו הקבוע של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

וזה הטעם שמגילת איכה (שהוא מגילת האבלות בכלליות, וכדאיתא מהגר"א בתחילת ביאורו על מגילת איכה 'מגילה זו על פטירת האדם ועשור'), מתחילה בפסוק 'איכה ישיבה בדד העיר רבתי העם', כי קינה זו כלולת את תמצית עניין החורבן בשורה אחת, מה שנעדר ונחרב החיבור והייחוד, והסתלקו החיים. ואע"פ שעברו בימים ההם צרות נוראות ביותר, מ"מ שא האבילות מתבטא בבדידות. ולכן הדיון שאל - וכן בתשעה באב - אסור בשאילת שלום, כי זהו בעצם ענין האבילות; הבדידות.

ואכן מצינו בחז"ל על מי שאין לו בנין חיו' וכן על סומא או מצורע או עני שנבדדים מחברת בני אדם שהם בבחינת 'חשוב כמת' רח"ל. כיון שהחיות באה מהחיבור עם הסובבים, אדם השרוי בסביבת חברים בחבורה או בכלל וכו' הוא אדם מלא בחיות, ולעומתו מי שנמצא בדד בעולם הוא אדם כאוב ומויבש החשוב כמת, חיו'.

כי עיקר חיות הנפש תלוי בהתחברות וההתייחדות היפך הבדידות. והפלא שזה יכול להיות אפילו על ידי עניינים גשמיים, וכמו רכוש של האדם הוא ג"כ מין חברותא לאדם, ולכן מצאנו בחז"ל שמברכים 'שהחינו' על קניית כלים חדשים כמו על ראיית חבר טוב שלא התראו זמן מרובה, כיון שגם בחפצים הגשמיים יכול להיות ייחוד, כמו למשל כשאדם מפצה עצמו אחרי שעברו עליו קשיים מסויימים, וקונה לעצמו מתנה כלי או בגד חדש, שזה גם כן סוג של התייחדות, שמביא לנפש חיים ושמחה.

ואכן זהו ענין האבילות ולעומתו השמחה שיש בחורבן ובבנין, כי הבית והרכוש הם ג"כ חלק מהצוואת של האדם המשפיעים עליו חיות ושמחה. ואפילו האוכלים והמשקים לבד מה שהם מיינים את האדם ונותנים בו כח, הנה הם גם מין חברותא וצוואת לאדם, וכמו שידוע מושג הנקרא 'אכילה רגשית' שאינו אוכל בכדי לשבוע גופו אלא בכדי לשבוע נפשו, כי המאכל והמשקה הבא בקרב האדם ממלא אותו ומשמח את נפשו. ופנימיות הענין הוא מצד ניצוצי הקדושה שיש בתוך המאכל והם אשר מתייחדים עם נפשו, ועד שבכח ייחוד זה מתעורר ומתמלא נפש בחיות ושמחה. (ובאמת גם השמחה הניתוספת לאדם על ידי רכוש וקנינו הוא מצד הניצוצין קדישין שבקרבת, וכ"ש הפגישה שפוגש את רעיו ואהוביו וקרוביו הוא יחוד הנשמות: שנשמתו מתחברת ומתקשרת בנשמת רעיו וקרוביו, ויחוד זה הוא הממשיך אור וחיות לנפש וגשמתו).

ב

עוד יוסף חי

ולכן השמחה תלויה אכן דווקא ב'אתה ובנך ובתך' וכל המסתעף, כיון שכונש אינה מתמלאת לבד, וזקוקה לחיבור והתייחדות של משפחה ובנים, וכן לברכה במשלח היד אשר נותנת לאדם מעמד וחשיבות בין הבריות, שיהיה לו החיבור וההתייחדות הראויה שנפשו זקוקה.

יהודי שסבתו הזקנה נפטרה לבית עולמה בשיבה מופלגת מאד, ביטא לאחר תקופה את רגשו בלבב, ברגע ראשון כשהוא נפטר לא קלטו בני המשפחה - בפרט הנכדים והננינים - את עומק ההפסד, אחרי שסוף סוף זכתה לשיבה טובה ולהקים דור ישרים, אך אחרי תקופה הבינו את החלל שפטירת הסבתא הותירה בלב כל אחד ואחד. כשתפסו שאם עד עתה פיעם במשפחה קשר משפחתי כשהיה איהם שמחה במשפחה, זה שימח את כולם וכן הלאה, זה היה רק התוצאה של הסבתא הזקנה, שמתוך כסא הגלגלים שלה היא הייתה הברית התיכון של המשפחה, המקושרת עם כולם ומקשרת את כולם, שכתוצאה ישירה הרגיש כל אחד מהמשפחה קשר עם בני המשפחה האחרים, אך בהסתלקותה נסתלק בעצם כל החיבור וההתייחדות של החיים המשפחתיים, אשר כל הפתרונות המאולתרים להמשיך גם הלאה את הקשר המשפחתי בטלפונים וכדו', עדיין אינם יכולים להיות תחליף, ומזה קצת יאה לנו מושג מה שבית המקדש מכונה 'בית חינו'.

בימים שנוהגים בהם אבילות, וממעטין בהם בשמחה, נעסוק בפנימיות עניינם, מה הם הדברים המביאים שמחה לאדם, ואשר בחסרונם יתאבל האדם.

שמחה ואבילות הם בעצם עניינים נפשיים, שמחה הוא הרגש הנרגש לאדם כאשר הוא מלא חיות, ונפשו מלאה בכל טוב, ולעומת זה רגש האבילות נרגש לאדם כאשר נפשו חסירה וריקנית, ונעדר ממנו חיותו וטובו. וכבר מצינו כך בפסוק שהאבילות בא מצד נפש האדם, וכמאמר הכתוב (אי. יד, כב) 'ונפשו עליו תאבל'.

אמנם אע"פ שהם עניינים נפשיים מכל מקום הם נשפעים מעניינים גופניים, וכמו בכל הדברים שבעולם שהשי"ת תיכנם בהתחברות גוף ונפש, ומצב הגוף משפיע על מצב הנפש, וכבר אמרו צדיקים 'חיסרון קטן בגוף מביא חיו' חיסרון גדול בנשמה', וכמו כן האדם רעב ועיף הוא בכעס ואין לו יישוב הדעת, וכמו כן השמחה והאבילות הם נשפעים ממצבים חיצוניים המשפיעים על נפש האדם.

ומעתה יש לשאול מה הם הדברים הגשמיים המשפיעים שמחה לאדם, ואשר בהעדרם תתאבל נפשו?

והנה דיני אבילות נוהגים במיתת אחד מהקרובים חיו', וכמו כן נוהגים מנהגי אבילות על חורבן עירנו ושימון בית מקדשנו, ומה בנין שלעומת זה השמחה נשפעת לאדם כאשר מוקף במשפחתו וידידיו כולם חיים וקיימים בבריאות השלימה, וביתו ועירו עומדים על תילם, שהם הם הדברים הממלאים את נפש האדם ומביאים אותו לשוב ולשמוח. ואכן מצינו שהפסוק מ'זמור שיר חנוכה' 'בית ר"ת שמחה', כי בנין הבית הוא אשר מביא שמחה לאדם, (ואע"פ שהאבילות נהנים על חורבן ביהמ"ק וחורבן ירושלים אשר שם היה מקור השמחה וכמאמר הכתוב 'יפה גוף מושל כל הארץ', אמנם במידת מה על כל חורבן בית שייך אבילות, וכמו שמצינו שהתאבלו על חורבן יעור, ולעומת זה כל בנין מביא שמחה).

הרה"ק ר' חיים מאנטיניא ז"ע התבטא פעם על עניין זה: 'אמנם מדרבנן מצינו בחז"ל שאיזהו עשיר השמח בחלקו, אך אנו רוצים שיהיה ליהודים "שמחה מדאורייתא", וכמו שכתוב בתורה 'ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך ולביתך', שיהיה כל טוב בפועל ממש...' כי אנו רואים גם בפסוקי התורה שזהו הסדר, ששמחת הנפש באה יחד עם בניינו הגשמי, בבנים ובנות צאן ובקר כסף וזהב וכל טוב.

א

בדידות

אומנם העניין בזה הוא ענין פנימי מאוד והוא סוד מסודות הבראיה שהשי"ת תיכן את נפש האדם, באופן שהנפש מתעוררת ומתמלאת רק מתוך חיבור והתייחדות. עד שאדם שמוגש לבד בעולם, מרגיש שטוב מותו מחייו רח"ל, וכמו שמצינו על דרך זה בדברי חז"ל 'או חברותא או מיתותא'. וכמו שמסופר על אשה קבצינית במחוזו של הגה"ק ר' ישראל סלנטר ז"ע שהתחילה פעם למר וללכת באמצע השוק על מצבה רבית, והרבה אנשים עברו ממנה וניסו לחזק אותה בדברים שיגיעו זמנים טובים יותר וכדו', אך מאומה לא הועיל להשקט את נפשה, ואז עבר הגר"ס, והקשיב לדיבורי תמרוריה, והושיט לה רעננדל זהב אחד מכיסו, ומיד שבה נפשה אליה ונרגעה...

והסבר הסיפור פשוט מאד; כי עוד לא היה אדם שהתחיל לבכות ברחוב בגלל שלא ידע מספיק ענייני חזיון... אם אדם בוכה ברחוב, זה יכול להיות רק כשהנפש מרגישה שאין לה בית אחיה בעולם, כשאין בעולם מי שמבין אותה, ונמצא איתה במצבה שאז האדם מרגיש כי למה לו חיים. ולכן הדבר היחיד שהגר"ס יכול היה לעשות כדי לבטא לו חיבור והתייחדות במצבה, היה ב'רעננדל' שהושיט לה, שזה עזר לה יותר מאלפי דיבורי חזיון.

כי הצוואת והחיבור זה חיים ממש לנפש. יש סיפור מימי השואה הנוראה שסיפר אחד מניצולי המחנות, שפעם אחרי תקופה ממושכת שלא בא לפיו שום דבר מאכל ושתיה, הוא הגיע למצב שהוא כבר שכב על הקרקע מיואש מחייו רח"ל, ואז עבר ממנו בהשגחה פרטית חבר מאד קרוב משנים עברו, שהתרגש מאד למצוא אותו, והוא רכן אליו ולחש לו באהבה אמיתית 'איני יכול להושיע לך במאומה, אך נשיקה אני כן יכול לתת לך', והוא נתן לו נשיקה חמה על פניו. והיהודי סיפר שנהשיקה הזו הפיחה בו חיות חדשה שממם החזירה אותו אל כוחותיו כמו אחרי כמה מנות מיונות, והוכחה חזר אל ארץ החיים.

דשפיה / כללי ודתי קודש ממאורי החסידות

כשבגד מתלכלך בכובץ אל ימהר לנקותו בעודו רטוב, כי מתלכלך עוד יותר, אלא ימתין עד שיתייבש ואז "מיט איין דייב גייט דאס אראפ" (כששפון אחד יורד הכל).
הרה"ק ר' שלום שכנא מפאדוויטש ז"ע (משמיע שלום ליקוטים)

לאחר
התועלת
בשנים
שעברו

עבודת

בצהרי תשעה באב

גם השנה יתקיים אי"ה
שידור חי
ב'קול דודי'

מאת חשובי המשפיעים שליט"א

בליל תשעה באב:

בעבודת הקינות

בצהרי תשעה באב:

בעבודת הנחמה

השידור חי
בשלושה 33

ואחר כך יעלו כל השיעורים
בהיכל המרכזי - שלושה 1

0722.531.385

כמו כן יעלו בשלוחת ההיכל המרכזי
מבחר גדול של שיעורים בכל היממה
יהיה ניתן להאזין לשידור בקול איש שלושה *

בסלוננו של זעליג

והמשכיל יבין

בכל הבנקים, משכנתי את כל נכסיי. כל מה שהיה אפשר לעשות - עשיתי."

"כן, אבל היית יכול להגיד לנו", טענו כמה דעתנים בחבורה, "היית צריך להתריע בפנינו שכל המפעל הזה בסכנה. היינו עושים משהו..."

זעליג היה המום. לפני חודש בסך הכל היה כאן כל העסקנים והנגידים הללו, הוא אמר להם, הוא התחנן בפניהם, הוא רמז להם שהמצב לפני קריסה. האם הם לא הבינו? "מה עוד הייתי צריך להגיד לכם באסיפה ההיא כדי שתבינו שזה המצב? מה עוד הייתי צריך לספר לכם כדי שלא תפטרו אותי בכמה זלוטים?", הוא גמגם.

הוא הדיק אותם בגמגום. "חשבנו שתסתדר בלעדנו... חשבנו שסיפיק לך כמה זלוטים...", פלט משהו.

"צר לי שככה חשבתם. אני לא יודע אם אמרתי לכם את כל האמת אז, אבל אני חושב שלפחות את זה אמרתי לכם, שאין לי דרך להסתדר בלעדיכם. אני חייב לציין

שהיו כמה שנמצאים כאן בחדר, שהם כן הבינו כנראה את הרמזים, והם התגייסו בסכומים נכבדים, ובזכותם ניצלו עשרות הסניפים שכן יישארו פתוחים", הוא שלח מבטים מעריכים לאנשים מסוימים, "שתדעו לכם שבזכותכם ניצלו עשרות הסניפים. מאות משפחות יהודיות ימשיכו להתפרנס בכבוד בזכותכם. אני מקנא בזכות שלכם! הלוואי שהייתי יכול להציל את כל הרשת. כמה חבל שלא הבינו אותי."

מי שאכפת לו, מי שקולט את הרמזים, מי שתופס מה המצב, מי שיש לו לב לדעת, מי שבוועד לו שיהודים יחיו ויתדבקו בהשי"ת, מי שיועד כמה השי"ת משתוקק לזה וכמה ישראל משתוקקים לזה, מי שיועד שזה הדבר החשוב ביותר בעולם, מי שמבין שזו הצדקה החשובה ביותר שקיימת, מוזמן להיות מאלו שהצילו לפחות חלק מהמפעל הקדוש הזה. בסכומים שיש בהם כדי להציל.

02.994.88.11

השמועות פשטו ונשבו מעיירה לעיירה כרוח שאינה מצויה. זעליג הגביר פשט את הרגל. כל העסקים שלו קרסו.

ההלם שנראה על פניהם של אלפי יהודים בכל עיר ועיר, לא היה כזה שנצפה על פניהם של רכלנים ומחליפי חדרות לשמע עוד פשיטת רגל. הפעם הכאב היה אישי. יותר מדי אישי.

זעליג הקים רשת חנויות ענקית, שהתפרסה על פני כל פולין וגאליציה. המטרה לא הייתה הרווחים האישיים שלו, אלא בעיקר כדי לפרנס משפחות יהודיות. אלפי יהודים בכל פולין הועסקו על ידי זעליג בניהול ותפעול החנויות, ותוגמלו ביד רחבה. ההצלחה של זעליג הייתה הצלחת הכלל.

היום הגיעו הבשורות הקשות. האלצוויסער של העיירה ידע לומר שמנהל החנויות העירוני קיבל מכתב יבש מוורשה, ממשרד המשפטים של ממשלת פולין שהודיע במילים קרות "בעקבות

החובות האסטרונומיים של זעליג, הננו להודיע, שכל רשת החנויות תיסגר ותימכר לנושיו. כמה עשרות סניפים בלבד יישארו פתוחים. מועד סגירת החנויות הוא למחרת מיום קבלת המכתב..."

לא דמו של זעליג נשפך, אלא דמן של אלפי משפחות. באותו היום הלכו לביתם אלפי יהודים בפולין לישון כאשר מעיהם מתהפכים מדאגה. לחם מנלן?

"זעליג, אתה לא יכול לעשות

את זה!", האווירה הייתה טעונה ביותר. ארבעים מגדולי עסקני ונגידי וורשה התכנסו בסלוננו של זעליג, ופשוט ירדו לחייו. "יש כאן אלפי משפחות יהודיות שיסבלו ממחר חרפת רעב. אתה לא יכול להפקיר אותם ביום אחד. על מי הם ייפלו? זה פשוט בלתי אפשרי!"

זעליג היה חיוור. קולו שקט וחנוק מדמעות. מפעל חייו נמחץ ברגע אחד, והוא צריך עכשיו להתנצל. "תאמינו לי, ניסיתי כל פתרון אפשרי. הפכתי עולמות. גלגלתי חובות

703

אכפת לך ש'קול דודי' ימשיך?

שים לב, אין לנו דרך להגיע אליך!

הודך היחיד לגנוס לך היא פשוט להרים לנו טלפון

02.994.88.11

וביחד נעשה להיזר את תלם

ההיכל המרכזי

השעות הקבועה שלי ליחיד באהבה

מאיר 72 ש"ס 36 חודשים מחיר בלעין "יחידתי" - שיעור בקו "קול דודי" יחידות חינוך וחינוך מתנת הערכה: 6 מתוך ספרי קול דודי למחיר	מחיה 104 ש"ס 36 חודשים מחיר בלעין "יחידתי" (או יום בסדר) - שיעור בחסידות - ספרי ענינים בקו "קול דודי" יחידות חינוך וחינוך מתנת הערכה: 12 מתוך ספרי קול דודי למחיר	שוחר 180 ש"ס 36 חודשים פערון השבע - בלעין "יחידתי" - ספרי ענינים בקו "קול דודי" יחידות חינוך וחינוך מתנת הערכה: השתתפות בלימוד ושמירת כל ספרי קול דודי* (עוד 10 ספרים)
--	--	--

תדירה שותף במהפכת האודו!

שלא יישומועייץ - עושים שותפות בקול דודי - מתקשרים עכשיו:

02.994.88.11

נלך יחד
עוד אחד
נמשיך

דאס חסיד'ישע לעבן

סיפורים בצלם של הבעש"ט ותלמידיו

הא' ב' של איכה

הוא עמד עם הקיטל הלבן ליד ארון הקודש העתיק פניו אל בית המדרש הגדול שלא מפסיק להתמלא, כשאני מאמין אל המתרחש מול עיניו.

הנכנסים עוד לא התפנו להבחין בו, והוא ממשיך להסתכל בהם בתדהמה של התרגשות. חזותם החיצונית של רובם גויית לחלוטין, רח"ל, למעט הכיפה הלבנה התלויה על בלויתם. כל הופעתם היא עזרת אילמת על שבעים שנות השמד הרוחני שהקומוניזם

אנה אבקשך

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

למה מתפללים אנו על הגאולה?

שאלה:

לאחרונה יש התעוררות רבה להתפלל על הגאולה. ותמתי לעצמי: הרי לכאורה, כל הסיבה שהגאולה מתמהמהת אינה אלא משום שעדיין אנו צריכים לתקן תיקונים שעוד לא הושלמו, ואם כן, מה יעזרו התפילות, עדיין צריכים אנו לתקן תיקונים שונים?

זאת ועוד: הרי כבר מאות דורות שישראל מתפללים ומתחננים להשי"ת שיקרב את הגאולה, ועדיין לא נושענו, למה שדווקא התפילה שלי הקטן והנבזה תגרום לקירוב הגאולה?

תשובה:

א.

קודם כל חובה לחדר, שהתפילה על הגאולה אינה התעוררות שיש לאחרונה... התפילה על הגאולה היא מהתפילות שחזירות ונשנות בכל הסיפור כולו, מתחילתו ועד סופו, ורואים שחז"ל תיקנו תפילה זו בכל הזדמנות אפשרית, בשמונה עשרה, במסופים (באריכות מופלגת), ובכל מקום אפשרי נוסף. ברור מגלוי שהתפילה על הגאולה היא מאוד מאוד נחוצה ומחוייבת ופועלת לקירוב הגאולה.

וכדי לדעת מה עצומה ורבה היא תפילה זו - הבאה מתוך הקיוויו והציפייה לישועה - היה ראוי שכל אחד בעצמו יעיין וילמד את דברי ה"ילקוט שמעוני" בתהלים רמז תשל"ו, שגם אם "אין ביד ישראל אלא הקיוויו, כדאי הן לגאולה בשכר הקיוויו". הרי לנו דבר נורא, שגם אם לא יהיה לישראל שום זכות בעולם! לא תורה ולא מצוות ולא כלום, רק הקיוויו לא הגאולה, זה כבר מספיק להיגאל!

ועל כן בוודאי ובוודאי שבהכרח של תפילה זו לבדה לקרב את הגאולה, ואכן מטרת התפילה היא כפי שגילו לנו חז"ל שיש שני קיצים, "בעינת" ו"אחישנה", שעל ידי התפילה נוכח ל"אחישנה", שתתקרב ותשתמר הגאולה במהרה בימינו אמן (ובנוסף, מלבד קירוב הגאולה, ישנה מטרה נוספת בתפילה על הגאולה, והיא כפי שאנו אומרים "ולירושלים עירך ברחמים תשוב" - שהגאולה תהיה ברחמים, ולא על ידי חבלי משיח קשים רח"ל).

ב.

אכן, יש לנו להבין ולהתבונן כיצד פועלת התפילה לקרב את הגאולה.

שהרי ידוע שהגאולה היא התוצאה של קיום התורה והמצוות והדביקות בהשי"ת בשנות הגלות, שעל ידי המשכת אלקותו יתברך בתחנותינה, מתגלה אלקותו יתברך בשנות הגאולה. ואם כן, הנצרכים - כיצד ייתכן שהתפילות כשלעצמן יגרמו לקירוב הגאולה?! הלא צריכים אנו לאותם תיקונים, ומבלעדם אין גאולה.

הביאור בזה הוא בשני אופנים, עומק לפנים עומק:

הביאור הראשון, שכיחוי מתפלל אל הגאולה, מזכר אותו וגורם לו להקרב להשי"ת.

כי למה משתוקק וכוסף יהודי למשיח? כי הוא

חוללה כאן, בבירת התורה והיראה שהפכה לתל חרבות, רח"ל. אך הוא מסתכל אל הניצוץ שבעיניהם, ורואה את אותו ניצוץ, אותו זיק בוטר של יהודי ערבר יום כיפור, שכל כולו רוצה ליטור לה, ממשיך לבעור גם אחרי שבעים שנות שמד, אשר מים רבים לא יוכלו לכבותה.

'ואני השוטה עוד הייתי מודאג עד לרגעים האחרונים אם יהיה לי בכלל מניין...' הוא מייסר עצמו במחשבות, תוך שלבו הולך ומתרחב, למראה השוויה שכבר מנת, כמה מאות לפחות. לפני כמה ימים שכרבו שלח אותו

מארץ ישראל לשליחות הזו, לערוך את יום כיפור על אומת לעמבערג, עם היהודים המסכנים שזה עתה נפל עליהם מסך הברזל הקומוניסטי, הוא צידק עליו אז את הדין על כך, אך עתה הוא מבקש לצאת לריקוד על הזכות שנפלה בחלקו לזכות מאות יהודים בתפילות יום כיפורים במניין.

הוא מעיף מבט אל השעון ומבחין שעוד כמה דקות הוא צריך להתחיל 'כל נדרי', אך אז הוא קולט: לציבור אין מחזורים! בהערכתו השוויה הוא הביא רק שערים מחזורים מתורגמים, ומלבד זה אין מחזורים. כולם

אלקותו יתברך בתחנותינה, וכל דיבור ובקשה אל הגאולה - הופך להיות בפועל גילוי אלקותו יתברך וחלק מהגאולה העתידה והמתקרכת במהרה בימינו.

ועל כן ככל שיהיה מתפלל עוד ועוד אל הגאולה, הרי לא רק שעל ידי כן יבוא להתקרב להשי"ת, ולא רק שעל ידי זה ימרח את הגאולה, אלא הוא **בפועל ממש** מחיש ומחולל את הגאולה באותו רגע ממש. והיינו שנאמר "כי ביתי בית תפילה" - שבת המקדש נבנה בפועל על ידי אותיות התפילה.

אכן, בוודאי ובוודאי, שכלל שיהודי יעמיק במהות תפילתו אל הגאולה, ויתכוון יותר למען גילוי אלקותו יתברך וכבוד שמו יתברך בתחנותינה, אזי תהיה בהן יותר התגלות וגאולה השכינה.

ד.

עתה מגיעים אנו לשאלה השנייה, ששאלת, למה שהתפילה שלך תפועל לאחר שלא פעלו אלפי תפילות בדורות הראשונים?

אולם על פי כל האמור, הדברים מובנים היטב. הדברים מפורשים במב"ט, שכותב, שארדבה, דווקא התפילות שלנו יכולות לפעול את הגאולה. כי אמור, בדורות הראשונים עדיין נדרשו הרבה תיקונים והמשכות אלקותו יתברך, ולכן, אמנם תפילותיהם פעלו את הגאולה בפועל ממש, אך עדיין עבודה רבה עמדה לפנינו. אכן, בדורותינו, כאשר רוב התיקונים כבר נתקנו, אזי התפילות שלנו באות להשלים את התיקונים האחרונים, ולכן נדרשות הרבה פחות תפילות, ואף לא בדרגה גבוהה כל כך.

זאת ועוד, שיש לדעת שהתפילה שלנו אינה פועלת לבד. התפילה שלנו מצטרפת לכל התפילות הקודמות, ודווקא מכאן זה שיש הצטרפות עצומה של כל הדורות וכל ישראל, אזי התפילה פועלת ביתר שאת.

ועל כל פנים זאת יידע האדם בהתאם למבואר, שאין תפילה שאין פועלת! ברגע שיבין שכל תפילה פועלת גאולה השכינה באותו רגע ממש, אז ידבר כזה שהתפילה לא פעלה. כי בכל אופן נמשך ונתגלו כאן אותיות אלקותו יתברך, ונמשך כאן אור אלקותו יתברך. ולכן גם אם עדיין לא נושענו בגאולה פרטית, בוודאי נושעת בגאולה פרטית, ובבניית בית המקדש הפרטי שלך לעשות את לבך דירה לו יתברך, ונמשך שפע אלקי ברוחניות ובגשמיות שהגאולה לא תבוא מתוך יסורים אלא מתוך טוב הגלוי, וכן הלאה והלאה.

אדם צריך לדעת שאין תפילה שאינה פועלת, ברעם שבמנינים גאולה, שכינה, באופן רוחני, אין דבר כזה שהתפילה לא תפעל. הן פועלת בגאולה פרטית, בית המקדש הפרטי, גאולה פרטית וגאולה כללית, בנין בית המקדש הפרטי. הגאולה הכללית תוצאה של גאולה פרטית.

אכן, כדי לזכות לכך, האדם צריך להתפלל על הגאולה למען השכינה (מבואר בדברי הבעש"ט הקדוש האמורים), והדרך הפשוטה לעשות זאת היא לכוון "בשם כל ישראל", לכולם את עצמו עם שוועת כל ישראל, לא כי הוא משווע כבר לגאולה, אלא כי כל נכסת ישראל משוועת לגאולה, ועל ידי זה הוא נכלל בתפילת השכינה וגאולתה ממש.

בהצלחה רבה ושייעתא דשמאי!

הגיעו כאן בידיים ריקות.

'מה עושים כאן??'

הוא תלה את מבטו בארון הקודש אובד עצות.

ואז הבזיקה בו ההארה.

הוא כיסה פניו בטילתו, ועלה על ארון הקודש, כשדומיה נופלת בכל ביהמ"ד, והחל לספר את הסיפור הבא:

"לפני הרבה שנים, בזמנו של הבעל שם טוב הקדוש, היה כפרי אחד שהיה בור גמור, שאפילו לא ידע קרוא וכתוב, ולא היה יכול להתפלל מתוך הסיפור.

"יום אחד ראה הוא כמה מהשכנים שלו אורזים חפציהם לנסיעה, והוא נגש אליהם ושאל, לאיפה אתם נוסעים? והם נענו לו שעוד כמה ימים יחול היום הקדוש בשנה, יום כיפור. והם נוסעים אל רבם הקדוש הבעל שם טוב, להתפלל ביום הקדוש בשנה, בצל קרשו של הצדיק.

"הכפרי נתרגש מכך, וביקש מהם שייקחו גם אותו בנסיעתם והם נתרצו בחפץ לב, וכך הגיע גם הכפרי הבור אל בית מדרשו של הבעל שם טוב הקדוש ביום כיפור.

שכנעם היום, והבעל שם טוב ותלמידיו התחילו להתפלל את התפילות, קיבל הכפרי התעוררות גדולה, ורצה גם הוא מאד להתפלל לה. אך הוא לא ידע איך לעשות זאת, שהרי לא ידע איך לקרוא מה שכתוב במחזור. וכך עמד בשבריו לב מחולל בין התלמידים, עד שתתאם האיר בלבו רעיון, והוא פנה להשי"ת בתמימות:

"רבנו של עולם, אני כל כך רוצה להתפלל לפניך, אך אני יודע לומר את המחזור. הדבר היחיד שאני יודע זה הא' ב' שבראש הסיפור. לכן אבקש ממך אבא שבעים, אתה הרי כן יודע את המחזור, ואם כן אני אגיד את אותיות הא' ב' שאני יודע, וברחמיך הרבים תקבל ממני את האותיות ותצרף מהם בעצמך את המחזור." וכן התחיל הכפרי לצעוק בתמימות בכל כחו: אלף! בית! גימל! דלת! וכן הלאה, וחזרו חלילה.

הם שרר בביהמ"ד הענק של לעמבערג, והוא הסיק את דבריו מתוך התייפחות בכי:

"אחיי הקיריים! גם אנו עומדים השנה, כמו אותו כפרי. כולנו התאספנו כאן בבית המדרש, כי אנו רוצים ומשתוקקים להתפלל לה; אחרי כל כך הרבה שנים, שהרשענו לא נתנו לנו את האפשרות הזו. אך השי"ת זימן לנו עכשיו נסיון! אין איננו מספיק מחזורים.

"השי"ת רוצה עתה אם כן שנפנה אליו בתמימות כמו אותו כפרי באות מדרשו של הבעל שם טוב: **'רבנו של עולם! אני אנו לא כן מחזור, אנו יכולים להגיד בעל פה רק את האותיות א' ב'.** בבקשה ממך, אבינו שבשמים, קבל מאיתנו את האותיות, ותצרף אתה בעצמך מהם את המחזור. אז הבה אחים קיריים, נגיד ביחד 'אלף!'.
ויען כל הקהל בבכייה קורעת רקיעים: **'אלף!** ולאחכ"כ **'בית! וגימל!** וכן הלאה והלאה עד סיום האותיות וחזרו חלילה, ושוב ושוב ועוד פעם ועוד פעם, כשהנשמות האבודות שמצאו סוף סוף פורקן באותיות הקדושות, לא הצליחו ליפטר מהתעוררות העצומה.

עד כדי כך הגיעו הדברים, ששנים רבות לאחר מכן שכבר היו מחזורים בשפע בביהמ"ד של לעמבערג, נהגו תושבי העיר, להתחיל את יום הקדוש, באמירת האותיות האלף בית, לזכר אותה התעוררות שלא משה מזכרם.

סיפור זה סופר ע"י הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א, כפי ששמע אותו מבעל המעשה עצמו שנשלח אל לעמבערג, שהוה ידעו ומכירו הקרוב של הגה"צ, ולצד מוסרי ההשכל הרבים שיש בסופר, מצא כאן הגה"צ שליט"א את הביאור למה מגילת איכה נסדרה על פי אותיות הא' ב'...

וכה מסדר הגה"צ בטוב טעמו: "ירמיהו הנביא צפה ברוח קדשו את אורך הגלות, שביצע דורות, שכבר לא היה להם קצה של משה מקדושת בית המקדש, וכבר לא ידעו בכלל את כל הקטנות על החזרונ, ועל כן הוא סידר מגילת איכה על פי סדר הא' ב'...

וכן עומד יהודי בדורנו, ואומר את הא' ב' של מגילת איכה כמו יהודי לעמבערג... רבנו של עולם! איננו יודעים לקונו, לא כל נתרחקנו שכבר איננו יודעים כלל מה לקונו, אך אתה הרי כן יודע מה שחסר לנו, לכן נאמר לפניך את הא' ב', של פסוקי מגילת איכה, שתצרף בעצמך את האותיות לקנה הראויה, שתקרב את בנין בית מקדשינו במהרה!'

ההצבה המבוקשת

אין בו ספסלים ושולחנות, קירות או תקרות.
אין לו גבולות ואפילו לא תחומי שבט. הוא נוכח בכל מקום.
הוא חוצה יבשות, קהילות, חוגים, ועדות.
**נחת גגו מתייחדים רבבות אלפי ישראל בהש"ת,
בכל דגם ומצוי!**

**ההאדה העולמית
חייבת את עזרתך!**

עשים שותפות בקול דודי. מתקשרים עכשיו:

02.994.88.11

הוצאות התחזוקה של
בית המדרש הזה אדירות
**והוא לא יכול
לחזקיים כלעדיך!**

**אמה כד שותף מלא
בהיל הדלקות?**

מזה בערני:
החשם
דלל דעמנח
דל שיש עס
מעפעי קול דודי

מעל וסוד הימי בסידות
חמק לראר חסידות
אור העבון למנוס בסידות
הצאת ספרים קול דודי
הק העלמי קול דודי מדיש
מעל יצמח דודי לנחם
שערס וחטקויות וני עין
מערב גלן יחידתי גלש"ק
מערב גלן יחידתי מדיש
ק אפי דודי גלש"ק